

Граждански владѣтели свирѣпій турцы,
Владѣхъ надъ тебе с' строгость немилно,
Духовни твой пастири злобливи Гръцы
Затьмѣхъ тебе с' невѣжество безбожно!

Отъ Турскѣ рѣкѣ древности кто с' отайла —
За бъдошность твою старъ да имашъ знакъ
Усърдно с' вниманіе бѣдна 'си настрила
Отдалъ гив' огонь злоблив' Духовникъ гъркъ

За милъ свободкѣ ако 'си ты смыслила,
Придатели Владицы лъжливи гърцы
Издали сѣ' тя туркомъ бѣднаѣ милъ
Невиннѣ кръвь твою проливали поганцы.

С' горчивѣ тѣжкѣ, отъ тамо с' отажчихъ,
С' прескърбно жално душевно чюствованіе
До Търново угнетенъ азъ пѣтувахъ
Владѣше в' мнѣ горкое впечатленіе!

Позоріе того старославнаго града
Умиленость надѣхъ ся да ми даде,
Остаткѣ старобългарскѣ искахъ да видѣ
С' въсторгъ в' пѣрище да мя въведе.

Нѣ прокльѣта наша сѣдба немилостива
Истрѣбила е българскѣ милъ древность!
Рѣка Отоманска все е искоренила!
И ту н' оставила нашъ драгоценность!

Притворила наши святій храмове
Въ нечиставы Турекы поганскы цамій!
Сѣборища на четници Мохамедове
В' двореове имъ гѣмжѣхъ като злы змій!

Вса царска великолѣйна стара зданія
Конечно варвари поганцы разорили
Невиждѣхъ ся нагдѣ въспомянанія
Без' натисы мъртви каменіе с' остави!

Народъ лишень отъ славнаѣ старинѣ
Живѣе въ скотское дълготърпеніе!
Не мысле за никаквѣ прадѣднѣ добринѣ
Отбѣгва всекое свободн' устремленіе!

Кого азъ за славѣ нашѣ да попитамъ?
За Търновъ онъ навѣрно да ми повѣсти
Кожъ за найдрагоцѣннѣ предпочитимъ
Сѣбитія стара да ми милко извѣсти!

Отчаянъ и отъ тамо с' отажчихъ
Разлѣ ся в' сърдце мое чернозлѣчна влага
Ужаленъ при рѣкѣ ся азъ приближихъ
Попитахъ іжъ отъ душ' умиленѣ благѣ.

О' старо Янтро ты что срѣдъ Търновъ те-
чешъ!
Развалинѣ днешъ крѣпость Трапезицѣ
Разкошно с' пребыстры воды іжъ обливашъ
Преславна царска наша българска стол-
ница!

Кажѣ ми что 'си великолѣбно видѣла?
Владѣтели българскы цари самодържцы
В' позлатны враницы когда 'си ты носила
Придружны отъ вѣрны любезны храбр' ю-
нацы!

С' златотакан' одѣжніе украсени
С' урѣжіе много свѣтло и свѣщпоцѣнно
Всесребрены щитове велик' и всезлатны
Свободкѣ сѣ' защитявали мѣжественно!

Юнашкы нихвы исходы ты 'си гледала
На гавры храбры кони злато-убозданы
Тогданна племенитость гордо е яздила.
За всадници искуены были с' упознани!

Съ пѣсны весели в' бойно поле вхождали
Устремителни были сѣ' в' нападеніе
Побѣда над' вразы! слава наша! выкали,
Отчества, свободы, вѣры, въ защищеніе!

Нѣ моля ты тѣкмо славна дѣла повѣсти!
Раздоры разорителны не приказвае
Душѣ моѣ слава старобългарска сласти
С' междусобны быткы не м' огорчавѣ.

Кажѣ ми Янтро, когда е царъ Асѣнъ